

การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยโยยวานรนิवास
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแขวงวิทยา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

DEVELOPMENT OF THE SUPPLEMENTARY SCHOOL CURRICULUM
ENTITLED “THAI YOI WANON NIWAT” FOR MATHAYOM SUKSA 4
AT NONG WAENG WITTHAYA SCHOOL UNDER THE OFFICE
OF THE SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE AREA 23

ผู้วิจัย นางกนิษฐา ทรัพย์ประเสริฐ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (1) ดร.พจมาน ชำนาญกิจ

(2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เบญจวรรณ รอดแก้ว

Researcher : Mrs. Kanittha Sapprasoet : Thesis Advisors :

(1) Dr. Potchaman Chamnankit (2) Asst. Prof. Benchawan Rodkaew

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยโยยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแขวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ที่สร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ที่เรียนโดยหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยโยยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแขวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 และ 3) ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียน หลังเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยโยยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแขวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแขวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 30 คน และการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัย One –Group Pretest Posttest Design

การพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้ 1) การศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร และ 4) การประเมินและปรับปรุงหลักสูตร เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ หลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร แผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยโยยวานรนิवास แบบทดสอบ

วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดเจตคติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) และการทดสอบสมมติฐานใช้ t-test

ผลการวิจัย พบว่า

1. ประสิทธิภาพของหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น มีค่าประสิทธิภาพ 88.50/89.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา ที่ได้เรียนรู้โดยหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวานรนิवास ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. เจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา ที่ได้เรียนตามหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวานรนิवास ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น อยู่ในระดับมากที่สุด

ABSTRACT

The purposes of this study were to 1) develop the supplementary school curriculum entitled “Thai Yoi of Wanon Niwat” for Mathayom Suksa 4 at Nong Waeng Witthaya School under the Office of the Secondary Educational Service Area 23 to meet the standard efficiency set at 80/80, 2) compare the students’ learning achievements between before and after being taught by the supplementary school curriculum titled “Thai Yoi of Wanon Niwat” for Mathayom Suksa 4 s at Nong Waeng Witthaya School, and 3) investigate the students’ attitudes after being taught by the developed supplementary school curriculum in the title of “Thai Yoi of Wanon Niwat” for Mathayom Suksa 4 at Nong Waeng Witthaya School. The samples consisted of 30 Mathayom Suksa 4 students in the second semester of academic year 2012 at Nong Waeng Witthaya School under the Office of the Secondary Educational Service Area 23. One Group Pretest Posttest Design was used.

The research procedure proceeded under the concept of the curriculum development procedure included: 1) study of curriculum foundation, 2) curriculum Construction, 3) curriculum implementation, and 4) curriculum evaluation and improvement. The instruments used in this study were: 1) curriculum and documents supplemented,

2) lesson plans based on the supplementary school curriculum entitled “Thai Yoi of Wanon Niwat”, 3) a test for measuring learning achievements, and 4) a form of attitude measurement. Data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, efficiency (E_1/E_2) and t-test (Dependent Samples).

The findings of this study were:

1. The efficiency of the supplementary school curriculum developed in the title of “Thai Yoi of Wanon Niwat” for Mathayom Suksa 4 at Nong Waeng Witthaya School under the Office of the Secondary Educational Service Area 23 was 88.50/89.17 which was higher than the criterion set at the beginning.

2. The posttest average score of Mathayom Suksa 4 students in Nong Waeng Witthaya School under the Office of the Secondary Educational Service Area 23 who were taught through the developed supplementary school curriculum titled “Thai Yoi of Wanon Niwat” was higher than that of their pre-test at the .01 level of significance.

3. The learning attitudes of Mathayom Suksa 4 students at Nong Waeng Witthaya School under the Office of the Secondary Educational Service Area 23 taught through the developed supplementary school curriculum entitled “Thai Yoi of Wanon Niwat” were at the highest level.

ภูมิหลัง

ท่ามกลางกระแสความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง การศึกษานับว่าเป็นกลไกที่สำคัญยิ่ง ในการที่จะช่วยผลักดันการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาประเทศไปสู่ทิศทาง และสภาพสังคมที่พึงประสงค์ อย่างไรก็ตาม การศึกษาของไทยในอดีตที่ผ่านมา ก็ประสบภาวะวิกฤต ในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคุณภาพการศึกษา ความสอดคล้องของการศึกษากับความต้องการของท้องถิ่น ความเท่าเทียมและโอกาสทางการศึกษา การกระจายอำนาจทางการศึกษา แม้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะพยายามแก้ไขโดยตลอด แต่ก็ยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร จึงมีความจำเป็นต้องปฏิรูปการศึกษา มีแผนการศึกษา เพื่อให้หลักสูตรการศึกษามีความสอดคล้องกับบริบทของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป (ทรงวุฒิ ศรีวิไล, 2550, หน้า 63)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ระบุว่า รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านสังคม การสาธารณสุข การศึกษา และวัฒนธรรม เช่น ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์กรทางศาสนา และเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียม และสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และส่งเสริมสนับสนุนความรู้รักสามัคคี และการเรียนรู้ปลูกจิตสำนึกและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติ ตลอดจนค่านิยมอันดีงาม และภูมิปัญญาท้องถิ่น (ทรงวุฒิ ศรีวิไล, 2550, หน้า 146) สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 6 ระบุว่าจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มาตรา 7 ระบุว่า ในกระบวนการเรียนต่องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้อง..รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล... และมาตรา 12 ระบุว่า นอกเหนือจากรัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้บุคคล ครอบครัว องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น มีสิทธิในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน (วิชัย ต้นศิริ, 2547, หน้า 264-266)

จากการที่กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แล้วติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรเป็นระยะอย่างต่อเนื่องพบว่ายังมีทั้งจุดดีและประเด็นปัญหาความไม่ชัดเจนของหลักสูตรหลายประการ ได้แก่ปัญหาความสับสนของผู้ปฏิบัติในระดับสถานศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า คำนำ) ต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2551 เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดจากการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อให้เขตพื้นที่การศึกษา หน่วยงานในระดับท้องถิ่น และสถานศึกษาทุกสังกัดที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน นำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา (เอกรินทร์ สีมหาศาล และคนอื่น ๆ, ม.ป.ป., หน้า คำนำ) หลักสูตรซึ่งเป็นหัวใจของการศึกษาจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยน และพัฒนาให้สอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษา กล่าวคือ สถานศึกษาจะต้องเป็นผู้พัฒนาหลักสูตรขึ้นใช้เอง เปลี่ยนแปลงจากผู้รับหลักสูตรซึ่งส่วนกลางเป็นผู้จัดทำ มาเป็นสร้างหลักสูตรขึ้นมาใช้เอง ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและท้องถิ่น (รุจิรี ภูสาระ, 2551, หน้า คำนำ) โรงเรียนต้องผลักดันและริเริ่มการทำหลักสูตรบูรณาการกับวิถีชีวิตชุมชนอย่างต่อเนื่อง เพราะนั่นคือช่องทางที่เป็นรูปธรรมและยั่งยืนในการค่อย ๆ เปิดพื้นที่ให้อัตลักษณ์และความต้องการของท้องถิ่นได้แสดงออกมาในระบบการศึกษา (อมรวิรัช นาคทรพรพ และคนอื่น ๆ, 2551, หน้า 147) ด้วยเหตุนี้การเปลี่ยนแปลงด้านการเรียนรู้ถือเป็นจุดสำคัญที่สุดหรือเป็นจุดศูนย์กลางของความ

เปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงของสถานศึกษาที่สำคัญประการหนึ่งคือ การเปลี่ยนแปลงในเรื่องเนื้อหาของการเรียนรู้ คือการหันมาให้ความสนใจ เกี่ยวกับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นที่ตั้งของโรงเรียน โดยศึกษาเพื่อทำความรู้จัก และทำความเข้าใจท้องถิ่นในมิติต่าง ๆ ได้แก่ มิติด้านทรัพยากรของชุมชน มิติด้านคนที่เป็นผู้รู้ของท้องถิ่น มิติด้านภูมิปัญญาประเพณีพิธีกรรมและองค์ความรู้ของท้องถิ่น และมิติด้านสภาพปัญหาของท้องถิ่น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ การดำรงชีวิตของมนุษย์ ทั้งในฐานะปัจเจกบุคคล และการอยู่ร่วมกันในสังคม การปรับตัวตามสภาพแวดล้อม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552, หน้า 1) จึงถือเป็นหน้าที่อันสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม จะต้องจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นและชุมชนของตน ทั้งในด้านวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ สภาพแวดล้อมทางสังคม ลักษณะทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ทรัพยากรในท้องถิ่น สถานที่สำคัญ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมในท้องถิ่นให้กับผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับท้องถิ่นของตน สามารถดำรงชีวิตในท้องถิ่นของตนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และมีความสุข มีความรักความภาคภูมิใจ เกิดความผูกพัน และเห็นความสำคัญของท้องถิ่นที่ตนอาศัยอยู่

ไทโย้ยเป็นกลุ่มคนที่อพยพมาจากฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง (ประเทศลาวในปัจจุบัน) ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 ได้ส่งกองทัพไปปราบปรามกองทัพเจ้าอนุวงศ์ที่เป็นกบฏต่อประเทศไทยในสมัยนั้น กองทัพไทยได้อพยพไทโย้ยเข้ามาตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ต่อมาได้ตั้งเป็นเมือง ขึ้นตรงต่อเมืองสกลนคร และเมืองนครพนม ได้แก่ เมืองวานรนิวาส เมืองอากาศอำนวย และเมืองสว่างแดนดิน (สุรจิตต์ จันทรสาขา, 2546, หน้า 25-26) จึงถือได้ว่าบรรพบุรุษของชาวอำเภอานรนิวาส เป็นไทโย้ยอย่างแท้จริง กลุ่มชาวไทโย้ยนี้ เป็นกลุ่มคนที่มีความขยันหมั่นเพียรในการทำงาน มีความเป็นอยู่ในการดำเนินชีวิตที่มีธำรงและสมถะ มีรูปแบบวิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี พิธีกรรม ของตนเองที่เป็นเอกลักษณ์อย่างโดดเด่น

โรงเรียนหนองแวงวิทยา ตั้งอยู่ในเขตอำเภอานรนิวาส จังหวัดสกลนคร ซึ่งเป็นถิ่นฐานของชาวโย้ย และมีนักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวโย้ย จึงควรที่จะมีหลักสูตรสถานศึกษาที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของชุมชน ประกอบกับโรงเรียนหนองแวงวิทยามีวิสัยทัศน์คือ “เป็นสถานระดมปัญญา พัฒนาการเรียนรู้ พัฒนาคุณปวงวัฒนธรรมไทย ใส่ใจสิ่งแวดล้อม พร้อมสู่ความเป็นสากล” จากวิสัยทัศน์ของโรงเรียนจะเห็นได้ว่า โรงเรียนมีนโยบายที่จะพัฒนาคุณปวงวัฒนธรรมไทย โดยเฉพาะวัฒนธรรมในท้องถิ่น ซึ่งนับวันจะสูญหายไป ใไว้ให้เยาวชนรุ่นหลังได้ศึกษา โดยเฉพาะในเรื่องประวัติความเป็นมาของบรรพบุรุษ รวมทั้งวิถีชีวิต จารีตประเพณี พิธีกรรม และนอกจากจะเป็นการศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจในวิถีชีวิต ประเพณี พิธีกรรมต่าง ๆ ในท้องถิ่นของตนแล้ว

ยังเป็นการศึกษาเพื่อรวบรวมข้อมูลในอดีตไม่ให้สูญหายไปด้วย

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม โรงเรียนหนองแวงวิทยา อำเภอนวนนวิวาส จังหวัดสกลนคร จึงสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวานนวิวาส เพื่อตอบสนองความต้องการในการจัดการศึกษาในปัจจุบัน สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของโรงเรียน และสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เป็นไทโยย และเพื่อให้ผู้เรียนรู้คุณค่า เห็นความงดงามของวิถีชีวิต ประเพณีพิธีกรรมในท้องถิ่น ซึ่งจะนำไปสู่ความภาคภูมิใจในวิถีชีวิตของบรรพบุรุษ จนเกิดความรู้สึกหวงแหน อยากรักษาวิถีชีวิต ประเพณี พิธีกรรมในท้องถิ่นของตนให้คงอยู่ และส่งผลให้เกิดความรัก ความสามัคคี มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในชุมชน

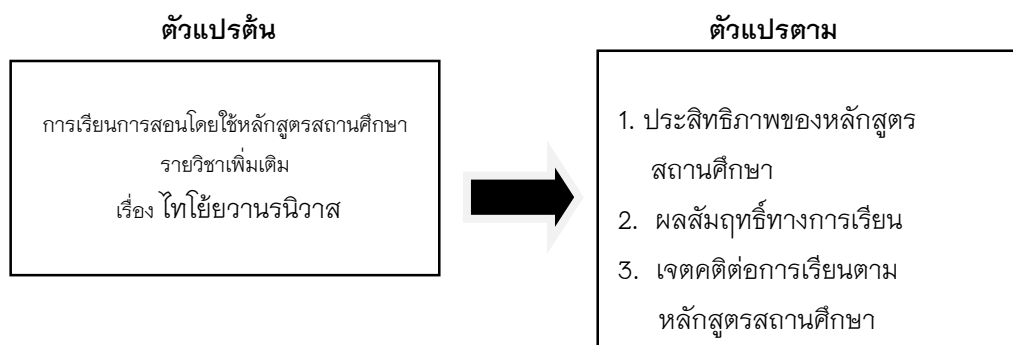
ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวานนวิวาส ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ที่สร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ที่เรียนโดยหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวานนวิวาส ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23
3. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียน หลังเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวานนวิวาส ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ดังต่อไปนี้

วิธีการดำเนินการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวานรนิवास
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23
 ผู้วิจัยดำเนินการในลักษณะการวิจัยและการพัฒนา (Research and Development) โดยใช้วิธีการ
 ดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาและสำรวจข้อมูลพื้นฐาน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินและปรับปรุงหลักสูตร

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 2 กลุ่ม ดังนี้

1.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลพื้นฐาน เป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการให้ข้อมูลความต้องการ
 เกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวานรนิवास ได้แก่

1.1.1 ผู้บริหารโรงเรียนหนองแวงวิทยา ได้แก่ ผู้อำนวยการ และรองผู้อำนวยการ
 จำนวน 2 คน

1.1.2 ครูปฏิบัติการสอนกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม โรงเรียน
 หนองแวงวิทยา จำนวน 2 คน

1.1.3 ผู้นำหมู่บ้าน จำนวน 3 คน

1.1.4 ภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวน 7 คน

1.1.5 ผู้อาวุโสในชุมชน จำนวน 3 คน

1.1.6 คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 15 คน

1.1.7 ชาวบ้าน จำนวน 15 คน

1.1.8 นักเรียนโรงเรียนหนองแวงวิทยา จำนวน 30 คน

1.2 ประชากรในการทดลองหลักสูตร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 โรงเรียนหนองแวงวิทยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 2 ห้อง นักเรียนทั้งหมด จำนวน
 60 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองหลักสูตร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 30 คน ซึ่งโรงเรียน
 จัดให้เรียน วิชาไทโยยวานรนิवास เป็นวิชาเพิ่มเติมของกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และ
 วัฒนธรรม ได้มาโดยการใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เนื่องจากการจัดชั้นเรียน
 เป็นการจัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ มีทั้งเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน อยู่ในห้องเดียวกัน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คุณภาพเครื่องมือ

- 3.1 หลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยเอยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23
- 3.2 คู่มือการใช้หลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยเอยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23
- 3.3 แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา ไทยเอยวานรนิवास
- 3.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา ไทยเอยวานรนิवास
- 3.5 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยเอยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23
- 3.6 แบบประเมินหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยเอยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23
- 3.7 แบบประเมินเอกสารประกอบหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยเอยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23
- 3.8 แบบประเมินแบบวัดเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยเอยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23
- 3.9 แบบประเมินความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ไทยเอยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาและสำรวจข้อมูลพื้นฐาน ผู้วิจัยได้ศึกษาและสำรวจข้อมูลพื้นฐานในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - 1.1 ศึกษาสภาพความต้องการของโรงเรียน โดยการศึกษาสารสนเทศของโรงเรียนในด้านศักยภาพ ด้านความพร้อมของบุคลากร การบริหาร วัสดุ อุปกรณ์ อาคารสถานที่ วัสดุทัศนพันธกิจ เป้าหมาย และโครงสร้างเวลาเรียนแต่ละวิชา ความร่วมมือระหว่างบุคลากรภายในโรงเรียน ความร่วมมือของชุมชน สำรวจสภาพและความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับพัฒนาการทางด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียน
 - 1.2 ศึกษาความต้องการของชุมชน โดยการสัมภาษณ์คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้นำท้องถิ่น ภูมิปัญญาชาวบ้าน ผู้อาวุโสในชุมชน ชาวบ้านที่เป็นผู้ปกครองนักเรียน และครูที่สอน

สังคมศึกษา เพื่อศึกษาแนวโน้มความต้องการหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน และหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยัยวานรนิवास

1.3 ศึกษาหลักสูตรและแนวทางการพัฒนาหลักสูตร ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ ในกลุ่มสาระ การเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเป็นแนวทางในการ กำหนดองค์ประกอบและรายละเอียดของหลักสูตร

2. การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยัยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแขวงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

2.1 ยกร่างหลักสูตร ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ตลอดจน ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตร มาเป็นพื้นฐานในการยกร่างหลักสูตร สถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยัยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วย บทนำ วิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ โครงสร้างหลักสูตร สถานศึกษา คำอธิบายรายวิชา ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง หน่วยการเรียนรู้ แนวการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ สื่อการเรียนและแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และเกณฑ์การผ่านรายวิชา

2.2 ยกร่างเอกสารประกอบหลักสูตร เป็นเอกสารต่างๆ ประกอบหลักสูตร นำไปใช้ จริงในห้องเรียน ได้แก่ คู่มือการใช้หลักสูตร แผนการจัดการเรียนรู้ คู่มือการใช้หลักสูตรดำเนินการ โดยนำองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตร มาพิจารณาร่างเอกสารที่จะช่วยทำความเข้าใจในการ นำหลักสูตรไปใช้ ส่วนแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ และผลการเรียนรู้ มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการเพื่อนำหลักสูตรไปสู่ห้องเรียน เอกสารประกอบหลักสูตร ดังกล่าวจะทำให้การนำหลักสูตรไปใช้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 ตรวจสอบหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร โดยการนำหลักสูตรและ เอกสารประกอบหลักสูตรเสนอผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาตรวจสอบ และให้คำแนะนำด้านหลักสูตร เนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน โดยใช้แบบประเมินความสมบูรณ์ของหลักสูตรสถานศึกษา ที่ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม สอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น ชุมชน ปรากฏว่า ได้หลักสูตรที่มีค่าเฉลี่ย 4.50 ซึ่งสรุปตามเกณฑ์ประเมินได้ว่า หลักสูตรมีความเหมาะสม ในระดับมากที่สุด เป็นหลักสูตรที่มีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.4 การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรก่อนนำไปทดลองใช้ โดยการนำคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญมาพิจารณาเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขทั้งหลักสูตร และเอกสาร ประกอบหลักสูตร

3. การทดลองใช้หลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยัยวานรนิवास

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

การทดลองใช้หลักสูตรเป็นการนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นตามจุดมุ่งหมาย มาตรฐาน และสาระของหลักสูตร ใช้กับกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์จริง เพื่อประเมินประสิทธิภาพ ของของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรที่สร้างขึ้นว่า สามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถด้านทฤษฎีและเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงขึ้นตามสมมติฐานที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนหนองแขงวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 จำนวน 30 คน

3.1 ก่อนการทดลองใช้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ได้ทดสอบก่อนเรียน โดย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน จำนวน 40 ข้อ

3.2 ดำเนินการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นตามหลักสูตรสถานศึกษา รายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยยวนารนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 23 มีเนื้อหาสาระที่เป็นทฤษฎี และการเสริมสร้างเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตร ให้กับกลุ่มทดลอง โดยทำการสอนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 ใช้เวลาสอน 20 ชั่วโมง ซึ่ง ผู้วิจัยและภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นผู้สอน และได้ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการ เรียนรู้ที่ตั้งไว้ พร้อมทั้งทดสอบระหว่างเรียน โดยให้ทำแบบทดสอบประจำหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วย

3.3 หลังทดลองการใช้หลักสูตรสถานศึกษา ทำการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน และวัดเจตคติต่อการเรียนของผู้เรียน หลังทำการสอน จากนั้น จึงนำคะแนนมาวิเคราะห์ ดังนี้

3.3.1 นำผลการสอบในระหว่างเรียนและคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน ซึ่งมีคะแนนความรู้ความเข้าใจเพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

3.3.2 นำผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียน มาเปรียบเทียบด้วยการหาค่า t (t-test)

3.3.3 นำผลการวัดเจตคติต่อการเรียนมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

4. การปรับปรุงหลักสูตร ผู้วิจัยได้กำหนดผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากหลักสูตร มาพิจารณาปรับปรุงหลักสูตร เอกสารประกอบหลักสูตร เพื่อให้เป็นหลักสูตรที่มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของหลักสูตรสถานศึกษาตามเกณฑ์ที่กำหนดประสิทธิภาพ 80/80 (E_1/E_2)

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนและหลังการทดลองใช้หลักสูตร
3. เปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษาที่พัฒนาขึ้นกับเกณฑ์ที่กำหนด
4. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพในระหว่างดำเนินการทดลองใช้หลักสูตร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) และการทดสอบสมมติฐานใช้ t-test

สรุปผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ สรุปผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยยัยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น มีค่าประสิทธิภาพ 88.50/89.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแขวงวิทยา ที่ได้เรียนรู้โดยหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยยัยวานรนิवास ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. เจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองแขวงวิทยา ที่ได้เรียนตามหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยยัยวานรนิवास ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น อยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยยัยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 จากผลการศึกษา ผู้วิจัยมีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. หลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทยยัยวานรนิवास ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์ ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนดไว้ คือ 88.50/89.17 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้ เนื่องมาจากการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาที่ยึดมาตรฐานเป็นหลัก (Standard-based) ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และการจัดทำสาระของหลักสูตรยังสอดคล้องกับสภาพปัญหาในโรงเรียน ชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

พุทธศักราช 2542 มาตรา 27 (กรมวิชาการ. 2546 : 3) โดยพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาตามขั้นตอน คือ 1) การศึกษาและสำรวจข้อมูลพื้นฐานโดยศึกษาสภาพความต้องการของโรงเรียน นักเรียน และ ชุมชน ข้อมูลเกี่ยวกับท้องถิ่น หลักสูตรและแนวทางการพัฒนาหลักสูตร เพื่อวิเคราะห์ความต้องการ อำนวยให้มีปัญญาท้องถิ่นอย่างแท้จริง และการศึกษาหลักสูตรแม่บทช่วยให้มีความรู้ความเข้าใจ แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาตามขั้นตอนที่ถูกต้อง และได้ข้อมูลตามต้องการ สอดคล้อง กับแนวคิดของ บุญเลี้ยง ทุมทอง (2553 : 39-40) ที่กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาให้ได้ ประสิทธิภาพนั้น โดยเฉพาะหลักสูตรระดับท้องถิ่น ข้อมูลที่สำคัญที่ควรศึกษาและวิเคราะห์ คือ ข้อมูลที่เกี่ยวกับสภาพทั่วไปของโรงเรียน เพื่อจะช่วยให้พิจารณาว่าโรงเรียนมีความพร้อมหรือไม่ นอกจากนี้ยังมีข้อมูลเกี่ยวกับชุมชนและสภาพสังคมที่โรงเรียนตั้งอยู่ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ ในการจัดทำหลักสูตรในเรื่องการกำหนดรายวิชาเรียน 2) การพัฒนาหลักสูตรเป็นไปตามองค์ประกอบ ในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (เอกรินทร์ สิมหาคาล และคนอื่น ๆ. ม.ป.ป. : 20-21) ซึ่งประกอบด้วย บทนำ วิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา คำอธิบาย รายวิชา ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง หน่วยการเรียนรู้ แนวการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนและ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และเกณฑ์การผ่านรายวิชา สอดคล้องกับ บุญเลี้ยง ทุมทอง (2553 : 15-16) ที่กล่าวโดยสรุปว่า หลักสูตรมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ จุดมุ่งหมายของ หลักสูตร เนื้อหา การนำไปใช้ และการประเมินผลหลักสูตร 3) การตรวจสอบหลักสูตรและเอกสาร ประกอบหลักสูตร ก่อนนำไปใช้ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างหลักสูตรสถานศึกษา และเอกสารประกอบ หลักสูตร แล้วนำไปเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตร เพื่อตรวจสอบคุณภาพ และให้ คำแนะนำก่อนนำไปใช้ ซึ่งหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับแนวคิดของ ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539 : 124-135 อ้างถึงใน บุญเลี้ยง ทุมทอง. 2553 : 212) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรควรมีการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร โดยการประชุมพิจารณาร่วมกัน หรือให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบว่า องค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรมี ความสอดคล้องกับหลักสูตรหรือไม่ ภาษาที่ใช้มีความแจ่มชัดเพียงใด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ ก่อนนำหลักสูตรไปใช้จริง

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียนโดยหลักสูตร สถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโยธยานรนิवास ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะ ลักษณะการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนให้แก่แก่นักเรียน ที่เริ่มด้วยการประเมินก่อนเรียน สอน นักเรียนด้วยวิธีการที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และหลากหลาย เช่น การสอนแบบjigsaw การสอนโดย วิธีการทางประวัติศาสตร์ การสอนโดยใช้ผังกราฟิก การสอนโดยใช้โครงงาน การสอนโดยใช้สื่อ ประสม การสอนโดยวิธีการคิดวิเคราะห์ และการสอนโดยการจัดการเรียนรู้โดยกระบวนการสร้าง

นิสัย โดยใช้กระบวนการทำงานทั้งรายกลุ่ม และรายบุคคล รวมทั้งนอกจากผู้วิจัยจะเป็นผู้สอนด้วยตัวเองแล้ว ยังได้เชิญภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐพงษ์ ญัฐโก (2553 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา เรื่อง พระธาตุพนม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอู่เม่นเหล่าประชาสรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยหลักสูตรสถานศึกษา เรื่อง พระธาตุพนม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. ผลการศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโย้ววานรนิवास ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น พบว่า เจตคติต่อการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 3 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยเน้นให้นักเรียนเห็นคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ของการเรียนรู้เรื่องไทโย้ววานรนิवास โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน ครูผู้สอนมีการเตรียมตัวเป็นอย่างดี มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติและช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ครูได้ให้แรงเสริมโดยการให้ความสนใจ ให้กำลังใจ ชื่นชม ยกย่องชมเชย ทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน เรียนรู้อย่างสนุกสนานและมีความสุข นอกจากนี้ จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นแล้ว ยังส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดในการนำความรู้เรื่องเจตคติไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนของ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553 : 265-266) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนของนักเรียนในโรงเรียน บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนเจตคติของนักเรียน ครู ตลอดจนเพื่อนนักเรียนและสิ่งแวดล้อมอื่นในโรงเรียน ครูจำเป็นต้องสร้างเจตคติในทางบวก ชักจูงให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน เห็นความสำคัญ ของบทเรียน เห็นประโยชน์ที่จะได้ โดยอาศัยทฤษฎีการเกิดและการเปลี่ยนเจตคติมาใช้ เช่น การให้การเสริมแรงแก่นักเรียน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 64-65) กล่าวว่า เจตคติที่ดีเกิดขึ้นต่อสิ่งใดได้ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้และทฤษฎีแรงจูงใจ เมื่อบุคคลเรียนรู้และเห็นประโยชน์ ก็จะเกิดแรงจูงใจ นำมาซึ่งเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโย้ววานรนิवास สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูในการนำผลการวิจัยไปใช้

หลักสูตรมีความเหมาะสม สามารถนำไปปรับใช้ได้กับโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งผู้ที่จะนำไปใช้ควรศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้

1.1 ควรศึกษารายละเอียดและทำความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อ ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ก่อนการทดลองใช้หลักสูตร เพื่อความสมบูรณ์ในการสอนและพัฒนาผู้เรียน

1.2 ควรเตรียมสื่อ แหล่งเรียนรู้ และวิทยากรท้องถิ่นให้พร้อม เพื่อช่วยในการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.3 การจัดกิจกรรมตามหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโย้ววานรนิवास มีรายละเอียดและกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย จึงควรนำผู้เรียนศึกษาจากแหล่งเรียนรู้จริง จากวิทยากรท้องถิ่น

1.4 การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาในครั้งนี้ มีการนำข้อมูลพื้นฐานในปี พุทธศักราช 2554 มาใช้ ซึ่งข้อมูลบางส่วนอาจเปลี่ยนแปลงได้ในอนาคต ครูผู้สอนจึงควรตรวจสอบและนำเสนอข้อมูลให้เป็นปัจจุบันด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทำวิจัยในเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษารายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ไทโย้ววานรนิवास สำหรับผู้เรียนระดับชั้นอื่นๆ โดยปรับปรุงขยายเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละชั้น เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้ และปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความรัก และความภูมิใจในท้องถิ่นของตน

2.2 ควรมีการวิจัยหลักสูตรบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระอื่นๆ เช่น ภาษาไทย การงานอาชีพและเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ เป็นต้น เพื่อเชื่อมโยงความรู้ และขยายองค์ความรู้ให้กว้างขวางขึ้น

2.3 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชนเผ่าโย้วอำเภอวานรนิवास กับท้องถิ่นอื่น ๆ เช่น อำเภออากาศอำนวย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงาน. (2552). *ตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลาง*

กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ตามหลักสูตร

แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์

การเกษตร

แห่งประเทศไทย.

ทรงวุฒิ ศรีวิไล. (2550). *รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550.* ขอนแก่น :

ขอนแก่นการพิมพ์.

- นิคม ชมภูหลง. (2545). *การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา*.
มหาสารคาม : อภิชาติการพิมพ์.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2553). *การพัฒนาหลักสูตร*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แอดทีฟ พรินท์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2553). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ ฯ.
- พระณัฐพงษ์ ญงฺลีโก. (2553). *การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา เรื่อง พระธาตุพนมชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 โรงเรียนอู่เม้าประชาสรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนมเขต 1*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดทางด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ : สุริยวิยาสาน.
- วิชัย ต้นศิริ. (2547). *โฉมหน้าการศึกษาไทยในอนาคต แนวคิดสำหรับการปฏิรูปในพระราชบัญญัติ
การศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- วิชาการ, กรม. (2546). *การจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุรจิตต์ จัทรสาธา. (2546). *ลุ่มน้ำโขง : อดีตและปัจจุบัน. เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการ
โครงการตลาดวิชา-อาณานิคมศึกษา เรื่อง ไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน :*
ลาว : เวียดนาม และกัมพูชา. 11-12 ธันวาคม 2546. ม.ป.ท. : มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร.
- อมรวิรัช นาคทรพรพ และคนอื่น ๆ. (2551). *การศึกษาในวิถีชุมชน การสังเคราะห์ประสบการณ์ในชุด
โครงการวิจัยด้านการศึกษากับชุมชน*. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
(สกว.).
- เอกรินทร์ สีมหาศาล และคนอื่น ๆ. (ม.ป.ป). *ยุทธศาสตร์การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คุณภาพ
สถานศึกษาตามเป้าหมายหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.
กรุงเทพฯ ฯ : อักษรเจริญทัศน์.